

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1196/2020
13.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашевић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Савић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Вера Ераковић, адвокат из ..., ради стицања без основа и чинидбе, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1899/19 од 26.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 13.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле АА из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1899/19 од 26.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1899/19 од 26.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 4865/18 од 19.11.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па је обавезана тужена да јој преда у судржавину 1/3 локала, површине 12,33 мкв, који се налази у ..., у приземљу стамбено-пословне зграде "ВВ", у Ул. ... бр. ..., док је одбијен као неоснован захтев тужиле да се тужена обавезе да јој преда у судржавину предметни локал за удео већи од 1/3 до 1/2. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужена обавезе да јој на име накнаде материјалне штете услед некоришћења 1/2 локала површине 12,33 мкв, који се налази у ..., у приземљу стамбено-пословне зграде "ВВ", у Ул. ... бр. ..., за период од 01.03.2010. године до 05.09.2017. године, исплати укупан износ од 1.103.064,00 динара, са законском затезном каматом почев од 05.09.2017. године, па до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1899/19 од 26.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и тужене и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 4865/18 од 19.11.2018. године, у усвајајућем делу става првог, ставу другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи као посебно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужена је доставила одговор на ревизију тужиле.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнада од другог сувласника због некоришћења сувласничке ствари. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, у смислу цитиране одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе, разматрања правних питања од општег интереса, или правних питања у интересу равноправности грађана, нити потребе новог тумачења права. Тужила указује да јој је због погрешне примене материјалног права ускраћено право на накнаду, међутим, сходно одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, не доводи до примене овог института свака погрешна примена материјалног права, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу у овој правној ствари, тужила је суду поднела дана 01.03.2010. године, а вредност предмета спора наведена у тужби је 1.100.000,00 динара. Поднеском од 30.10.2017. године, тужила је тужбу преиначила повећањем тужбеног захтева на износ од 1.930.331,50 динара. Побижани део пресуде односи се на износ од 1.103.064,00 динара.

Имајући у виду да се у овом случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора очигледно не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра, на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиље није дозвољена, сходно цитираној одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**